

La truita del finançament

El model estatal de finançament no serà mínimament just –aproximat al pes demogràfic i econòmic de les autonomies– fins que els partits majoritaris no estiguen disposats a modificar-lo veritablement. Per fer una truita s’han de trencar uns quants ous i el PP i el PSOE de l’Estat segueixen obstinats a no assumir cap nou finançament que implique una mínima pèrdua per a alguna de les autonomies. Però, a més, es neguen també a tocar la superestructura estatal que, com suggereix el president de la Generalitat Valenciana, Ximo Puig, és ara l’única solució que resol el problema.

La revisió dels models de finançament sempre s’ha fet en escenaris de bonança econòmica i l’augment dels ingressos –via impostos– era l’única clau que permetia repartir diferent sense que ningú cobrés menys que abans. Això s’ha acabat amb la crisi econòmica i difícilment es recuperarà amb rapidesa. Ara mateix qualsevol model que vulga reduir els dèficits fiscals del País Valencià i les illes Balears –i puga ser aplicable a Catalunya– ha d’aprimar l’administració estatal allà on siga possible. Teòricament hi ha molt camp per córrer perquè, en realitat, la burocràcia de l’Estat és actualment un gran bunyol que se suporta sobre l’ambició desmesurada de ministres megalòmans. És el cas del Ministeri d’Educació. En un Estat on les competències d’ensenyament s’han traspassat a totes les comunitats autònomes, en un Ministeri d’Educació sense mestres ni col·legis, la feina de cada nou titular d’aquesta cartera és inventar-se una nova reforma educativa que tire per terra l’anterior i, si sobreviu dos anys, sigui novament reformada per un altre ministre visionari, clarivident, amb molts assessors i cap d’ells amb un peu a les aules. El cas Wert i la seua llei per “reespanyolitzar” els alumnes n’ha estat traumàticament paradigmàtica.

Cal, d’una vegada per totes, reformar veritablement el model de finançament basat en uns càlculs inicials dels anys vuitanta molt perjudicials per al País Valencià, Catalunya i les Balears. En aquell moment es van valorar els serveis –sobretot educatius i sanitaris– que l’Estat oferia en els nostres territoris sense tenir en compte dos factors bàsics: que l’escassa presència de l’Estat havia impulsat la iniciativa privada per oferir aquests serveis a una part de la població i que una nova administració (una conselleria) necessitava uns serveis centrals de coordinació –una feina que el ministeri deixava de fer però no abonava a les autonomies.

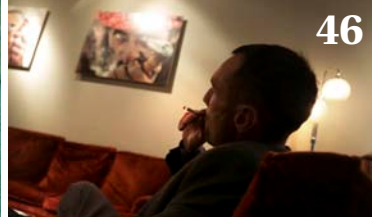
Ara cal fer el viatge a la inversa i reduir el pressupost d’alguns ministeris que s’han buidat de competències i s’han convertit en un llast tant a nivell econòmic com professional i polític.

64

28

46

La Galeria

- 71 LITERATURA**
Entrevista a Laia Noguera
Pere Antoni Pons
- 72 LITERATURA** | F. Calafat
Viure a l’infern i voler sortir-ne
- 73 MÓN EDITORIAL**
- 74 LITERATURA** | Lluís Bonada
Ripoll recupera el llibre de versos que va inaugurar, el 1922, l’idil·li de Langdon Davies amb Catalunya
- 75 MÚSICA** | Xavier Aliaga
El nous horitzons de Pantaleó
- 76 CINEMA** | Àlex Gorina
La història de Lawrence de Brest
- 77 TELEVISIÓ** | Toni de la Torre
Enlluernar
- 78 TEATRE** | F. Foguet i Boreu
Bernhard profètic
- 79 ART** | Ricard Mas Peinado
Miró i els poetes
- 80 ART** | Ricard Silvestre
Art endins
- 81 GASTRONOMIA**
Moixama
Jaume Fàbrega

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València) Tel.: 963 535 100
Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.